

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobkyně: V. S.**, zastoupena JUDr. Jaroslavem Šidlem, advokátem, se sídlem Panská 12/14, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2005, č. j. OAM - 179/LE - PA03 - PA03 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2006, č. j. 36 Az 43/2005 - 57,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatelka brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž jí nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto o tom, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatelka důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Nutno uvést, že jako důvod žádosti o azyl uvedla stěžovatelka v azylovém řízení tíživé životní podmínky vyvolané útoky a vyhrůžkami jejího bývalého manžela. Tyto okolnosti byly v řízeních dále rozvedeny a specifikovány. V kasační stížnosti pak stěžovatelka nejprve poukazuje na nesprávné posouzení právní otázky při vyhodnocování azylových důvodů, když soud se nezabýval subjektivním pocitem, jakož i osobním a rodinným zázemím žadatelky o azyl ve smyslu Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Jako druhý důvod podání kasační stížnosti uvádí stěžovatelka nezákonnost v postupu Policie ČR, mající vliv na rozhodnutí žalovaného. Toto je spatřováno v nedostatečném zohlednění psychického rozpoložení, jakož i faktického omezení v možnosti právního zastoupení u osoby, která si přišla vyřídit své záležitosti na úřad a namísto toho je jata a odvezena do zařízení pro zajištění cizinců. Soud také nehodnotil možnost,

že by stěžovatelka mohla požádat o postavení uprchlíka až poté, kdy byla nějaký čas již v cizině. Dále stěžovatelka napadá skutečnost, že v její věci bylo rozhodnuto v pouhých sedmi dnech a to navíc rutinně a šablonovitě. Jako poslední důvod uvádí skutečnost, že se lze obávat, že stěžovatelce po případném návratu nebude umožněno Bělorusko opět opustit, čímž by došlo k porušení jejího práva zakotveného v ust. čl. 12 odst. 2 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Současně stěžovatelka požádala z procesní opatrnosti o přiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost podala účastnice řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v té části, kde stěžovatelka argumentuje kasačními důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - nesprávné posouzení právní otázky při vyhodnocování jejich azylových důvodů, lze uvést následující: touto otázkou se Nejvyšší správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Pro příklad lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 293/2005,

4 Azs 15/2005, nebo 2 Azs 147/2004. Posouzení dané právní otázky krajským soudem se naprosto nevymklo z obvyklé a ustálené rozhodovací praxe, když tatáž otázka již byla totožně posouzena a rozhodnuta opakovaně dříve. V části tohoto žalobního bodu týkající se odkazů na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, nutno pouze podotknout, že se nejedná o zákonný dokument, jímž jediné jsou soudy vázány, nýbrž o nezávazný dokument doporučující povahy. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 Azs 124/2005. K druhé námitce (nezákonnost v postupu Policie ČR) je třeba nejprve konstatovat, že ve vztahu k zohledňování psychické situace a faktického omezení zadržené žadatelky zcela chybí osvětlení právních důvodů kasační stížnosti v tomto bodě žaloby - tj. uvedení konkrétní nezákonnosti, které se měly orgány dopustit. Totéž platí i o námitce rutinního zpracování a šablonovitosti rozhodnutí, jakož i námitce, že bylo správním orgánem rozhodnuto v „příliš krátké“ lhůtě 7 dnů. V této souvislosti je možné poukázat na rozsudky sp. zn. 2 Azs 92/2005, a dále 5 Azs 342/2004, či 5 Azs 135/2005. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil. Vadu řízení před správním orgánem dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze shledávat, pokud skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spisech nebo je se spisy v rozporu, popřípadě byly při jejím zjišťování porušeny procesní předpisy. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnímu skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správního skutkového závěru. Takové vady řízení však nebyly zjištěny. Rovněž tak bylo zjištěno, že stěžovatelka nebyla ve svých výpovědích nikterak omezována a byl jí dán dostatečný prostor pro uplatnění připomínek, doplnění a navržení důkazů.

Pokud jde o kasační námitku, že se lze obávat, že stěžovatelce po případném návratu nebude umožněno Bělorusko opět opustit, čímž by došlo k porušení jejího práva zakotveného v ust. čl. 12 odst. 2 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, jakož i k poukazu, že krajský soud ve svém rozsudku nerozhodl o této námitce, je třeba uvést, že stěžovatelka namítala uvedené skutečnosti až v replice k vyjádření žalovaného, kterou tak rozšířila a doplnila žalobní body. V tomto směru je možné odkázat např. na přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 15/2004 (www.nssoud.cz). V souladu se zásadou koncentrace řízení lze totiž žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby (akceptována dvouměsíční lhůta). Pokud stěžovatel neuplatnil uvedené námitky řádně (ve lhůtě) v žalobě ke krajskému soudu, nelze je již účinně uplatnit v kasační stížnosti. Vlastní otázce překážky vycestování se přitom soud věnoval relevantně (str.6 - 7 napadeného rozsudku). Postup krajského soudu, tak nebyl v rozporu se zákonem a nedošlo k naplnění důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje

vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O odkladném účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval - je stanoven přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu